

Biblická čtení:

Izajáš 58, 9b-14: Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům. Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu „a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit.“ Tak promluvila Hospodinova ústa.

List Židům 12, 18-29: Nestanuli jste jako Izrael před tím, co je hmatatelné: před ,hořícím ohněm, temnotou, mráкотou, bouří, zvukem polnice a před hlasem Božích slov', při němž posluchači prosili, aby toho byli ušetřeni. Nemohli totiž snést slova výstrahy: ,Dotkne-li se i jen zvíře té hory, bude ukamenováno.' Pohled na to, co viděli, byl tak hrozný, že Mojžíš řekl: ,Třesu se hrůzou a děsem.' Vy stojíte před horou Sióne a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčítným zástupem andělů a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle, a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova. Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví. Jestliže neunikli trestu ti, kdo odmítli tlumočnicka Božích příkazů na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, který mluví z nebe. Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, nyní však slibuje: ,Ještě jednou otřesu' nejen ,zemí', nýbrž i ,nebem'. Těmito slovy naznačuje, že otřese vším stvořením a promění je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné. Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť ,náš Bůh je oheň stravující'.

Lukáš 13, 10-17: V sobotu učil v jedné synagóze. Byla tam žena, která byla stížena nemocí už osmnáct let: byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímit. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemoci“ a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a velebila Boha. Avšak představený synagógy, pobouřen tím, že Ježíš uzdravuje v sobotu, řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní.“ Na to Pán odpověděl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v sobotu vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet? A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?“ Těmito slovy byli všichni jeho protivníci zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad podivuhodnými činy, které Ježíš konal.

Čas odpočinku

Pro lid Staré smlouvy je to sobota. Odvozeno od příběhu o stvoření: Šest dní budeš pracovat a sedmého odpočívat, stejně jako Hospodin, který šest dní tvořil a sedmý den odpočíval (1M 2,2-3; 2M 20,8-11).

Považujeme odpočinek za slavení? Co je podstatou slavení?

Návštěva a účast na bohoslužbě nám díky lidským pravidlům vlastně zamlžila její opravdový smysl. Sama se s tím celý život nějak snažím vyrovnat, pochopit a jen se radovat. Stále to moc neumím.

Jako dítě jsem chodila na bohoslužby, protože tak to doma prostě bylo. V čase dospívání jsem chodila tzv. na kázání – když to šlo, vybírala jsem si kostely, kde jsem slyšela pro mě „dobré“ kázání. Potřebovala jsem pro sebe vhodný výklad Božího slova v Bibli. Pak jsem jistě měla období bez chutě na bohoslužbu chodit. K prvnímu přijímání jsem šla ve sboru, kde mě nikdo neznal, a i kdyby, tak nevěděl, že jdu poprvé. Vybavím si i dnes tu obrovskou trému, ostych, který jsem překonávala, abych šla k Večeři Páně. Podotýkám, že v té době lid přijímal 1x měsíčně. Přeskočím už do doby teologického studia. Bydlela jsem na koleji v Dejvicích, kde byla škola, knihovna, jídelna, kaple, učitelé a také ve 2. patře úřad církve a kancelář patriarchy. Začínali jsme ranní pobožností, to bylo fajn, protože studenti se ve službě střídali. Také jsme měli bohoslužby ve středu, kdy studenti z vyšších ročníků sloužili první část liturgie včetně kázání, byl to vlastně nácvik pro budoucí službu. Skokem se přenesu do Michle, kde už na bohoslužby „jen“ nechodím, ale řekněme, že jim předsedám, nebo je vedu; vlastně nevím, jak to pojmenovat. Přiznávám, že dlouho pro mě byly bohoslužby psychickým vypětím; obava, aby vše bylo dobře připraveno, včetně promluvy. Určitě jsem to do jisté míry také vnímala jako povinnost, i když vcelku záhy jsem Pánu Bohu děkovala, že mě k této službě povolal, protože jinak bych se mu jistě zatoulala. Moc si vážím a vlastně stále žasnu nad službou Vás, kteří chodíte do sboru a na bohoslužby dobrovolně, mnohdy mě posílíte a povzbudíte, někdy snad i já Vás. Po desetiletích bohoslužbu vnímám jako radost ze setkání s Vámi a z očekávání, že Pán Ježíš tu bude přítomen. Pro někoho při slavení poslední večeře, pro jiného při modlitbě či při zpěvu písně, pro někoho při čtení z Bible a snad někdy dokonce i při kázání, možná někdy i při posezení a rozhovoru při občerstvení po bohoslužbě.

Poslední poznámka zní a zazněla v 1. čtení i v evangeliu: Chodit na bohoslužby znamená prožívat čas odpočinku a mít současně otevřené srdce a ruce pro pomoc ztrápeným, nemocným, opuštěným, znevýhodněným a doplňte si seznam sami.

Vůbec tedy nejde o povinnost, kterou nám přikazuje Desatero. Jak dlouho ale člověk musí k tomu dozrávat. Děkuji Pánu Bohu, že se mnou má stále trpělivost. Amen.